

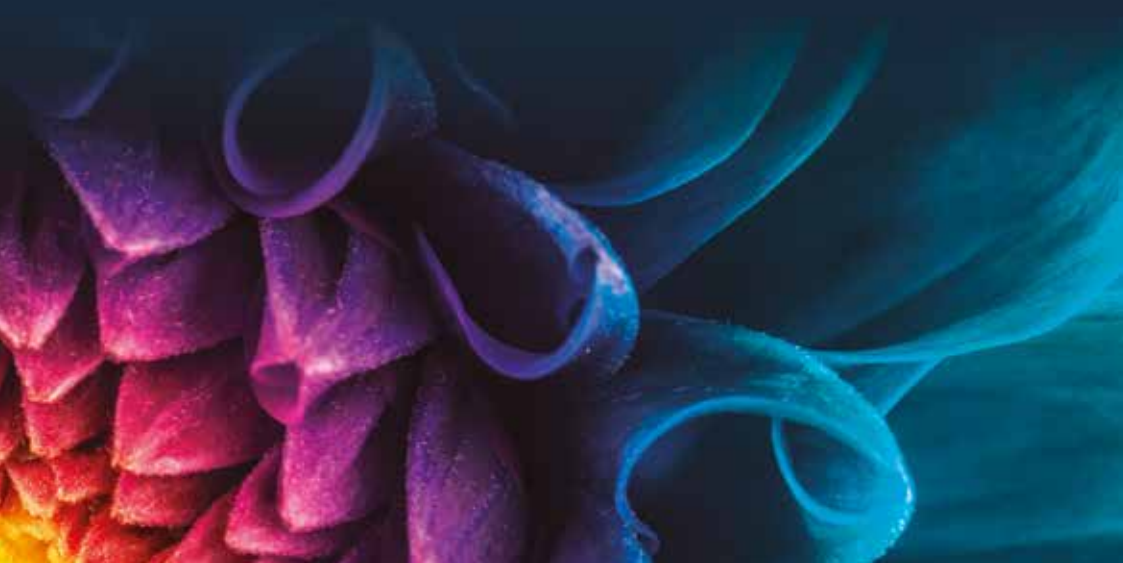
COR MADRIGAL

Pere Lluís Biosca, direcció

Un segle de música coral catalana

—

Textos de les cançons

Joan Magrané (*1988)

Mai no arribarà la fi del món

Mai no arribarà la fi del món
si et recordo la veu
i sigui recordada la meua veu després, i molt més tard
encara, memòria fidel,
conjurant la tenebra i els enterramorts,
arrenqui del silenci les imperceptibles
preguntes dels ulls cecs: on ets?, on ets?,
on ets?, i cap resposta
no s'alci de la terra
llevat d'una flor.

Màrius Sampere (Les imminències, 2002)

Diré en tu tes bonances

Diré en mi tes bonances, els focs amb què m'arbores
els alciónics cels. Et recomenço, Mar,
en l'orba eternitat que ensagna les aurores

i a l'antiga olivera du el dia jubilar.
Blava Mediterrània de transparents veremes,
alça'ns el llor i els tirs, la gavina solar.

Oh Mar, de mon exili viva ombra amb diademes,
fes sonar dins mon cor els profètics garbins
que ens aixequen les pàtries cap als futurs emblemes,

i dóna'm l'esperança voltada de dofins!
Oh Cant entre columnes, visió que m'ofrenes
l'escuma, l'alga, el sol amb tanta olor de pins,

i els dolcíssims sorrals, i es aigües serenes,
i la vela, oh Victòria, on palpites i alenes...

Agustí Bartra (Estances a la Mediterrània, 1956)

Albert Guinovart (*1962)

Lullaby

Non-non, cor meu, somnia.

Si vols, plora una mica,
jo et faré companyia.
No tinguis por. Oblida.
Acluca els ulls a mida
que jo els acluqui. Vine.
Cor meu, infant, medita,
amb aquell meditar de pluja fina
de l'hora de la mort.
La son et crida. Vine.

Non-non, cor meu, somnia.

Josep Palau i Fabre (*Poemes de l'alquimista, 1943*)

Feliu Gasull (*1959)

Cançó de bressol

Bruixeta la non-non,
amb caputxeta blanca.
Hi ha una finestra als núvols
que si s'obre no es tanca,
si no ve la soneta
amb ventallet molt fi.
Pestanyeta de seda,
lluneta de coixí.

Maria-Mercè Marçal (*Sal oberta, 1982*)

Bernat Vivancos (*1973)

La dama de Mallorca
A Mallorca hi ha una dama
que és bonica com el sol,
té la cabellera rossa
i llarga fins els talons
Sa mare li pentinava
amb una pinteta d'or.
Valga'm Déu, Anna Maria,
robadora del meu cor.

Sa padrina els hi aclaria
els cabells de dos en dos,
son germana els hi untava
amb aigua de bones olors.
Sa criada els hi fermava
amb un floc de mil colors.
Valga'm Déu, Anna Maria,
robadora del meu cor

Quan a dins l'església entrava
deixava anar resplendor,
ella pren aigua beneïda
i les piques treuen flors.
Les dames seuen a terra
i ella en cadireta d'or.
Valga'm Déu, Anna Maria,
robadora del meu cor.

Un capellà deia missa,
i va perdre la lliçó:
"Qui és aquesta guirlant dama
rosseta com un fil d'or?
Filla del Rei de Mallorca
i néta del d'Aragó
Valga'm Déu, Anna Maria,
robadora del meu cor.

Cançó popular mallorquina

El cant dels ocells

En veure despuntar
el major lluminar,
en la nit més ditxosa;
els ocellets cantant
a festejar-lo van
amb sa veu melindrosa.

Cantava el passarell:
-Oh, que formós i bell
és l'infant de Maria!-

I diu l'alegre tord:
- Vençuda n'és la mort,
ja neix la vida mia!-

Cantava el francolí:
- Ocells, qui vol venir
a glossar melodia,
a veure el Gran Senyor
amb son gran resplendor
dintre d'una establia?

La garsa, griva i gaig
diuen: - J'arriba el maig!-.
Respon la cadenera:
- Tot arbre reverdeix,
tota planta floreix,
com si fos la primavera-.

Cançó popular catalana

El mestre

El pare i la mare
no em tenen sinó a mi.
Me'n fan anar a l'escola
a aprendre a llegir.
Més, ai!, ara tom,
patantom xiribiriclena,
tumpena tumpí.
Més, ai!, ara tom,
patantom xiribiriclom.

El mestre que m'ensenya
s'ha enamorat de mi.

Me'n diu:

- No et facis monja,
casa't amb mi-.

El mestre va a la guerra
a servir el rei Felip;
m'ha dit que tronaria
bruc florit.

Me'n ve una gran tristesa,
a l'horta jo n'aní,
a l'hort del meu pare
un tarongí.

Cançó popular catalana

El testament d'Amèlia

N'Amèlia està malalta,
la filla del bon rei;
comtes l'an van a veure,
comtes i noble gent.
Ai, que el meu cor se'm nua
Com un pom de clavells.

Filla, la meva filla,
de quin mal vos queixeu?
El mal que jo tinc, mare,
prou bé que el sabeu.
Ai, que el meu cor se'm nua
com un pom de clavells.

Filla, la meva filla,
d'això us confessareu.
Quan sereu confessada,
el testament fareu.
Ai, que el meu cor se'm nua
com un pom de clavells.

A vós, la meva mare,
us deixo el marit meu
perquè el tingueu en cambra
Com fa molt temps que feu.
Ai, que el meu cor se'm nua
com un pom de clavells.

Cançó popular catalana

Mariona Vila (*1958)

Si estic mort no em despertes

Si estic mort no em despertes,
li va dir el marit a l'esposa aquella nit.

M'agraden molt les albergínies

M'agraden molt les albergínies
i tu les fas molt bé.
Exactament les deixes
en el seu punt d'oli i farina.
És una delícia de les dents
com abans ho és de la mirada
en llesques com palaies.
Gustosament se'm desfan
a la llengua.
Demore el got de vi
per fruir-lo més.
Per aquestes belles i molt agradables albergínies
que tu m'has enllestit
faria l'única cosa que no pensava fer:
casar-me, és clar, amb tu.
Allarga'm el pitxer, gràcies.

Vicent Andrés Estellés

Cristòfor Taltabull (1888-1964)

Madrigal

Mon cor tinc pres catiu
enmig d'un verd boscatge
mon cor està catiu
en mig d'un bosc joliu.
Mon cor tinc pres, lligat
en mig d'una muntanya
i esta deseparat
tot ple de pena estranya,

sols en amar s'afanya
que no sé de què és viu.
Mon cor està ferit
per una gentil nina
que mai non sent delit
ni troba medicina
puix d'amar non s'indina
ans fuix com la perdiu

Pere Serafí (1505/10-1567)

Joaquim Serra (1907- 1957)

Capvespre

Sota els arbres bosc en dins,
les grans obres es dilaten,
es desmaïen els camins
i les serres s'amoraten.

Al lluny passa lentament
una llorda silueta,
un espectre somnolent:
l'home, els bous i la careta.

Va deixant rastre daurat
una garba mal lligada,
ai, aquesta olor de blat
en la tarda sossegada!

Boira clara dels fondals
sobre el negre bosc rellisca,
puja en lentes espirals
i entre els arbres s'endormisca.

Quiet és l'aire.

Res: ni un bri d'herba
ni una fulla oscil·la.
Tot apar que va a morir
d'eixa posta tan tranquil·la.

És enyor d'un goig perdut
o l'anhel que es cansa i plora?
D'on arriba l'inquietut
que hem desvetlla en aquesta hora?

Carles Soldevila

Confidència

Fressa suau que en plena nit penetres,
cauta i ardida, dins les cambres closes.
Vine!, recull el meu missatge
i porta'l a l'estimada.
Els meus neguits, a cau d'orella,
explica-li quan li hagi esvaït
el somni bell com la nit.
I eternidora digues,
digues que em moro.

Carles Sala

Pau Casals (1876-1973)

O vos omnes

O vos omnes qui transitis per viam, attendite et videte:
Si est dolor similis sicut dolor meus.
Attendite omnes qui transitis per viam, attendite et videte:
Si est dolor similis sicut dolor meus.

[Oh tots els que passeu pel camí, presteu atenció i mireu:
Si hi ha un dolor com el meu.
Fixeu-vos tots els que passeu pel camí, presteu atenció i mireu:
Si hi ha un dolor com el meu.]

Llibre de les Lamentacions, 1:12

Manuel Oltra (1922-2015)

Musclo

Anà perdent la salut
de tant beure a doble queix.
Fou enterrat en taüt
amb fons d'un arròs que amb peix.

Gripau

Ets àgil, ets au,
s'eixampla ton cau,
les ales espolses
i voles suau
per un cel de molses.

Somia gripau
i passa hores dolces.

Elefant

De la trompa grisa
canons acerats,
de les quatre potes
de temple pilars,
popular bandera
de l'orella gran,
de la pell gruixuda
galtes d'advocat,
dels ullals d'ivori
torres de pedant.

Pere Quart (*Bestiari, 1937*)

Cançó de bressol

Sant Joan, feu-lo ben gran,
sant Martí, feu-lo dormir,
que son pare n'és al camp
i sa mare és al molí.

Feu-n'hi, feu-n'hi de sopetes,

La cullereta de plata
i el tupinet d'or fi.

Les estovalles de seda
i el tovalló de setí.

Cançó popular catalana

Amor mariner

Davant l'aigua infinita
el mariner somia
un viatge d'amor.
A la cala petita
la donzella sospira
d'esperança i enyor.

El mariner a llevant
la donzell a ponent
i entremig la mar gran
mirall del firmament.
Cantava enfervorida
la veu del mariner:
en tràngol o bonança la mar travessaré.
La plana que camina!
El blau desert vivent!
Les mòbils serralades
que cerquen terra i gent!
Oh, proa dreturera
segueix el rumb del cor
i mena'm a la riba
on trobaré la sort!

I com que la donzella
ha resat tant al mar

un dia veu les veles
del seu desig tibant
a l'hotitzó on s'abraça
un blau amb l'altre blau
al pont de la goleta
vegeu al capità
com fita la mirada
al fons d'aquells ulls clars
pel blau marí que tenen
l'amor coneixerà.

El mariner a llevant
la donzell a ponent
i entremig la mar gran
amb l'empenta del vent
i la glòria del sol triomfant!
Davant l'aigua infiita
la donzella exultava
de gaubança i fervor.
A la platja petita
el mariner complia
el seu somni d'amor.

Pere Quart

Lluís Maria Millet (1906-1990)

Sardana de l'abril

La llum nova enceta el dia
i reflen els ocells,
els camins de la masia
son de roses i clavells.
Hi ha un verd tendre d'alegria
per les feixes i el pradells,
i el jovent sent la follia
d'estimar amb amor novells.
Es l'abril que ha arribat amb ses frisances,
es l'abril amb deliris i esperances,
es l'abril que no ens deixa el cor tranquil
es l'abril.

La pubilla del mas, noia feinerà
de bona hora, ja tresca i riu a l'era.
Fan brogit els coloms i l'aviram.
El pastor matiner com les aloses,
ve a portar-li un flairós manat de roses
que de flames enceses sembla un ram.
Son per mi?, li diu ella contorbada.
Son per tu!, li fa ell amb la mirada
que s'arbora amb l'esclat del mati.
Somrient les ha pres la fadrina
i amb un bes sa ma petita i fina
ell li diu que el cor no sap com dir.
Bondadós llença el sol una rialla
i ressonen els crits de la xicalla
a la llum d'aquest temps obert i franc.
mentre heroi dels espais que el blau enjoia,
per fer eterna d'abril la clara joia,
ve Sant Jordi damunt son cavall blanc.

Joan Llongueres

Enric Morera (1865-1942)

Les neus que es fonen

Les neus de la muntanya
es miren trist el pla,
que avall, avall, la terra
comença a verdejar.

I totes encongint-se
davant del sol creixent:
“S’acaba nostra vida,
s’acaba”, es va dient.

I ses primeres llàgrimes
ja es tornen regalims,
i amb remoreig dolcíssim
van davallant dels cims.

“Plorem, que als ametllers
l’oreig passant hi canta
l’absolta de les neus
damunt de les flors blanques.”

I diu l’oreig: “Obriu-vos
les roses dels vergers
fent cor a mes absoltes,
brandant com encensers”.

I es gronxa la palmera
vora del mar triomfant;
totes les neus són foses
i el mar les va aplegant.

I ja els hi diu: “Dormiu-vos,
que jo vos bressaré,
i amb música d’onades
cançons vos cantaré”.

Mes les neus tenen ànima
que sobre el mar s’estan,
i són bromeres blanques
les neus que van somniant.

Àngel Guimerà